

ΕΤΟΣ 59ον

5 Ιουνίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 23 (3027)

Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

«Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν»· παρακαταθήκες αἰώνιας ἀξίας ἐξάγονται σήμερα ἀπό τό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα. Ὁ συγγραφέας τοῦ ἱεροῦ κειμένου διηγείται τήν πρόσκληση τῶν πρεσβυτέρων τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο, ὥστε νά τοὺς ὑπογραμμίσει τήν ἀδήριτη ἀνάγκη πνευματικῆς ἐπιφυλακῆς γιά τή σωτηρία τοῦ ποιμνίου. Τοὺς ὑποδεικνύει ταπεινά διά τῆς δικῆς του μαρτυρίας τήν ὀλόθυμη διακονία στόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου· μιά μαρτυρία γεμάτη ἀγώνα πνευματικό, γεμάτη κοπιώδη ἐργασία ὑπέρ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου κατακλείεται μέ τόν κυριακό λόγο «μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν»· ἕνα λόγο ὁ ὁποῖος συγκεφαλαιώνει τό σκεπτικό τοῦ Ἀποστόλου γιά τόν ἐκκλησιαστικό ἐργάτη, τόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ κάθε ἐποχῆς. Δέν ἔχει σημασία ἂν ἡ προσφορά ἔχει μικρῆς ἢ μεγάλης ἀξίας περιεχόμενο, ἀλλῆ ἂν αὐτή γίνεται μέ ἀγάπη. Σύμφωνα μέ αὐτό τό σκεπτικό ἔδρασαν καί οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, τῶν ὁποίων τή μνήμη σήμερα ἐορτάζουμε, δίδοντας τά πάντα, καί τοὺς ἑαυτοὺς τους ἀκόμη, γιά τό λαό τοῦ Θεοῦ, χωρίς οὐδεμία ἀναμονή ἀνταπόδοσης.

Ἐπικίνδυνη ἡ προσήλωσις στά ὑλικά ἀγαθά

Τί συμβαίνει ἄραγε στήν ἐποχή μας; μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος πού καταποντίζεται συχνά στήν πολυκύμαντη θάλασσα τῶν ἐπιθυμιῶν του νά ξεφύγει ἀπό αὐτό πού νομίζει ὅτι εἶναι ὁ σκοπός τῆς ζωῆς καί τῆς ὑπαρξῆς του, ὁ λόγος τῆς ἐπί γῆς παρουσίας του, ὁ λόγος τοῦ ἐρχομοῦ του σ' αὐτό τόν κόσμο, δηλαδή ἀπό τή συνεχῆ καί ἀτέρμονη ἀναζήτηση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν; Ναι, βεβαίως μπορεῖ, ὅταν ἀποφασίσει νά τά μοιραστεῖ μέ τό συνάνθρωπό του. Ἡ συνεχῆς καί ἀκόρεστη μανία τοῦ ἀνθρώπου νά ἀποζητεῖ, νά ἀποδέχεται καί νά συγκεντρώνει ὑλικά ἀγαθά εἶναι γιά μέν τήν κοσμική ἀντίληψη φυσιολογικός σκοπός καί τρό-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. κ' 16-18, 28-36)

Ὁ Παῦλος ἀποχαιρετᾶ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατὸν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱερουσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπανασάμην μετὰ δακρῶν νοσητῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθειμι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὐσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεῦειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θείς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

πος ζωῆς, γιὰ δὲ τὴν Ἐκκλησία δαιμονικός παραλογισμὸς πού μεταπλάθει τὸν ἄνθρωπο –πού ἀρχικὰ ὁ Θεὸς πλάθοντάς τον τὸν ἔθεσε ὡς κορωνίδα τῆς δημιουργίας, ὡς βασιλεῖα τῆς κτίσεως καὶ οἰκονόμο πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν– ἀπὸ θεοειδῆ σὲ εἰδωλοπλάτηρ καὶ ἀνελευτέρο. Εἶναι λοιπὸν θεόσοδη ἡ ἐξουσία τῆς ἐξοικονόμησης καὶ διατήρησης τῶν ἀγαθῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐλογημένη, ὅταν ἔχει ἄρρηκτο σύνδεσμο καθέτως μὲ τὸν δωροδοτῆ Θεὸ καὶ ὀριζοτιῶς μὲ τὴν ἐπὶ γῆς εἰκόνα του, τὸν ἄνθρωπο, τὸν συνάνθρωπο, τὸν πλησίον.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀποφασίσει νὰ ἐξοβελίσει ἀπὸ τῆ ζωῆ του τὸν Θεό, τότε παύει νὰ ἀγαπᾶ ἀληθινὰ τὸ συνάνθρωπό του· ὅταν πάλι θελήσει νὰ ἀπομονωθεῖ διαρρηγνύοντας τοὺς δεσμούς τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, τότε δὲν μπορεῖ νὰ συναντήσῃ τὸν ἀληθινὸ Θεό ἢ ἀπλᾶ πατρεῦει τὴν εἰδωλοποιημένη εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ του. Τότε Θεὸς καὶ συνάνθρωπος γίνονται ἐχθροὶ του καὶ ὁ ἴδιος ὑποδουλῶνεται στίς ὑλικές ἀπολαύσεις. Παύει νὰ ἱκανοποιεῖται, δὲν χορταίνει ποτέ καὶ ὅταν οἱ ἀποθῆκες του γεμίσουν, «δὲν γεμίζει ποτέ τὸ μάτι του», «ὁ πονηρὸς ὀφθαλμὸς» του. Βυθίζεται ἔτσι στὴν ἄβυσσο τοῦ πάθους του, ἀνησυχεῖ, ἀγωνιᾷ, βασανίζεται ἐπιθυμῶντας νὰ λαμβάνει, νὰ αὐξάνει, νὰ κερδίζει χωρὶς νὰ τὸν ἐνδιαφέρει ὁ τρόπος, ὁ δρόμος, τὸ τίμημα, τὰ θύματά του. Ζεῖ ἔτσι μιὰ ἐπίφαση χαρᾶς, ἐνῶ κατ' οὐσίαν παραμένει γεμάτος ἄγχος, πανικόβλητος, ψυ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες, ὁ Παῦλος εἶχε ἀποφασίσει νά προσπεράσωμεν τὴν Ἔφεσον διὰ νά μὴ χρονοτριβῆσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἦτο βιαστικός διὰ νά βρισκεται εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐάν τοῦ ἦτο δυνατόν, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀπὸ τὴν Μίλτην ἔστειλε εἰς τὴν Ἔφεσον καὶ ἐκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν δέ ἦλθαν πρὸς αὐτόν, τοὺς εἶπε, «Προσέχετε λοιπὸν τοὺς ἑαυτοὺς σας καὶ ὀλόκληρον τὸ ποίμνιον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σὰς ἐτοποθέτησε ἐπισκόπους, διὰ νά ποιμαίνετε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μὲ τὸ δικό του αἷμα. Διότι ξέρω τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θὰ μπουῖν μεταξύ σας λύκοι ἄγριοι καὶ δέν θὰ φεισθοῦν τὸ ποίμνιον, καὶ ἀπὸ σὰς τοὺς ἰδίους θὰ ἐγερθοῦν ἄνδρες οἱ ὅποιοι θὰ διαστρέψουν τὴν ἀλήθειαν διὰ νά παρασύρουν τοὺς μαθητὰς ὥστε νά ἀκολουθήσουν αὐτούς. Διὰ τοῦτο νά εἴσθε ἄγρυπνοι καὶ νά θυμᾶσθε ὅτι, ἐπὶ τριετίαν νύχτα καὶ ἡμέραν, δέν ἔπαυσα νά νοουθῶ τὸν καθένα ἀπὸ σὰς μὲ δάκρυα. Καὶ τώρα, ἀδελφοί, σὰς ἀφιερώνω εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν λόγον τῆς χάριτός του, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δύναμιν νά αὐξήσῃ τὴν οἰκοδομὴν σας καὶ νά σὰς δώσῃ κληρονομίαν μεταξύ ὄλων τῶν ἁγιασμένων. Δέν ἐπεθύμησα κανενὸς τὸ χρῆμα ἢ τὸ χρυσάφι ἢ τὸν ρουχισμόν. Ξέρετε σεῖς οἱ ἴδιοι ὅτι τὰς ἀνάγκας τὰς δικὰς μου καὶ τῶν συντρόφων μου ἐξυπηρέτησαν τὰ χέρια μου αὐτά. Σὰς ἔδειξα, μὲ κάθε τρόπον, ὅτι ἔτοι μὲ τὸν κόπον τῆς ἐργασίας σας πρέπει νά βοηθᾶτε τοὺς ἀδυνάτους καὶ νά θυμᾶσθε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πού εἶπε αὐτὸς ὁ ἴδιος: “Εἶναι εὐτυχέστερον νά δίνῃ κανεὶς παρά νά παίρνῃ”». Καὶ ὅταν εἶπε αὐτά, ἐγονάτισε μὲ ὄλους καὶ προσευχήθηκε.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

κικά ἀσθενῆς, θῦμα ποικίλων νευρώσεων. Ἀγαπᾶ νά λαμβάνει, νά σωρεύει, μὰ νιώθει ὄλο καὶ πιό ἐλλειπῆς, πιό φτωχός, πιό εὐάλωτος. Γιά τοῦτο πηλαῖ στὸν κληνισμό τῆς ψυχολογικῆς υἰγείας συχνά ἔρχεται καὶ ἡ σωματικὴ ἀσθένεια, φαινόμενο συχνότατο στὴν ἐποχὴ μας, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔτσι ὄχι ἀπλῶς δέν μπορεῖ νά χαρεῖ, ἔστω μὲ τρόπο κοσμικό, τὰ ἀγαθὰ του, ἀλλὰ ὀδηγεῖται καὶ στὸν πρόωρο θάνατο.

Ἡ ἀκένωτη χαρὰ τῆς κενώσεως

Ἀντιθέτως, ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν οικονομικὴ τους κατάστασιν, τὰ πολλὰ ἢ λίγα πού διαθέτουν, ἔχουν ἀνακαλύψει τὴν ἀκένωτη χαρὰ τῆς προσφορᾶς, τὸ γέμισμα τοῦ ἀδειάσματός τους, καθὼς ὅσο περισσότερο δίδουν, ὅσο περισσότερα προσφέρουν, δέν ὑπολείπονται σὲ τίποτα, ἀλλὰ εἶναι γεμάτοι ἐσωτερικά. Ἀντλοῦν δύναμιν ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ ἀδελφοῦ, δέχονται ὡς βάλισμα στὶς δικές τους πληγές τὴν ἱκανοποίησιν μιᾶς του ἀνάγκης. Χαίρονται ἔτσι τὴν ζωὴ ζώντας τὴν ὅπως ὁ Θεὸς θέλει, τὴν ζωὴ τῆς κοινω-

5 Ιουνίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς συνόδου (325 μ.Χ.),
Δωροθέου ἐπισκόπου Τύρου ἱερομάρτυρος († 362), Νικάνδρου, Γοργίου καί Ἀπόλλωνος
μαρτύρων (δ΄ αἰ.), Μάρκου νεομάρτυρος ἐν Χίῳ.
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 18-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 12 Ιουνίου, τῆς Πεντηκοστῆς.
Ἀπόστολος: Πράξ. β΄, 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ζ΄ 37-52, π΄ 12.

→ νίας τῶν προσώπων πού ὁ τριαδικός μας Θεός προσφέρει, ἀρνούμενοι ἔτσι τό ζωντανό θάνατο τῆς ἀποξένωσης, πού ὁ ἐγωισμός καί ἡ φιλαυτία ἐπιβάλλουν στόν ἄνθρωπο τοῦ καιροῦ μας.

Ἄρχιμ. Α. Α.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΕ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ, τόμ. Β΄

Ἄμοι. Καθηγητοῦ Παναγιώτη Μπούμπη

(σχήμα 14x21, σελ. 144)

Κυκλοφορεῖται ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὁ Β΄ τόμος τοῦ ἔργου τοῦ Ἄμοι. Καθηγ. Παναγιώτου Μπούμπη. Στόν πρόλογο σημειώνει ὁ Καθηγητής: «Ἡ πορεία πρὸς τὰ ἔθνη συνεχίζεται. Ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου “*πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη*” (Μαθ. 28,19) συνεχίζει νά ἰσχύει ἀκόμη, ἀφοῦ δέν ὀλοκληρώθηκε... Σ’ αὐτή τῆ συνεχῆ προσπάθεια ἐπίσης θέλει νά συμβάλει καί ἡ στήλη τῶν “Νομοκανονικῶν” στό μέτρο τῶν δυνατοτήτων τῆς, ἀπαντιῶντας σέ καίριες νομοκανονικές ἐρωτήσεις τῆς καθόλου ἱεραποστολικῆς δραστηριότητας. Αὐτά τὰ Νομοκανονικά σημειώματα ἀποβλέπουν στήν, κατά τό δυνατόν, ὀρθή ἐρμηνεία καί διερεύνηση τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐντολῶν τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὑπέδειξε στούς Ἀποστόλους καί ὑποδεικνύει στούς ἱεραποστόλους νά “*διδάσκουν τὰ ἔθνη νά τηροῦν τίς ἐντολές Του*” (Μαθ. 28,20), οἱ ὁποῖες συντελοῦν καί βοηθοῦν τοὺς πιστοὺς στήν “κατά Χριστόν” πολιτεία».

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λειτουργίης· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ’ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr